

Relleu a la Tàpies

Les frases

“La producció de coneixement caracteritza una societat avançada. Tothom hauria d'entendre que un euro dedicat a la cultura no és una despesa, és una inversió”

“En la Fundació Tàpies està tot per fer en el tema de mecenatge privat. Estem treballant en un pla de patrocini amb empreses i particulars”

Quin ha de ser el paper de la Fundació Tàpies en el nou mapa de museus a Catalunya?

La fundació ha de reforçar la seva vocació pública i reinventar la seva vinculació en el mapa de l'art contemporani. Fins ara la fundació ha jugat un paper bàsicament barceloní, però no pot ser que l'única itinerància d'una exposició de Tàpies per Catalunya hagi estat una mostra de gravats, dins del circuit que organitza la Diputació de Barcelona. Caldrà, doncs, buscar noves complicitats. En aquesta nova etapa hem tingut trobades amb el MNAC abans que amb ningú. El seu director, Pepe Serra, té clar que no perdrà ni un segon a comprar obres de Tàpies, i nosaltres estem decidits a col·laborar-hi. Un altre exemple és la sinergia entre la fundació, el Mercat de les Flors i el Macba amb l'exposició que tenim ara de Xavier Le Roy. Es demostra que si som més eficients, tothom hi surt guanyant.

I com pensem guanyar públic?

Estic convençut que quan el públic creix qualitativament, l'efecte gairebé immediat és l'ascens numèric. Aquesta és la

nostra estratègia. Estem totalment en contra de l'efecte *Torrente*, és a dir, que el nombre d'espectadors es dispari perquè decidim rebaixar qualitat.

Un dels seus objectius és l'augment dels recursos propis. Com s'ho farà, tenint en compte la situació actual?

Tenim garantides les aportacions públiques (Generalitat, Ajuntament i Ministeri de Cultura), però està tot per pel que fa al mecenatge privat. Estem treballant en un pla de patrocini amb empreses i particulars. També hem de refer la xarxa dels Amics de la Fundació, oferint contrapartides interessants, que s'hi pugui participar amb quotes des dels 30 als 3.000 euros anuals.

El coneixement, per sobre de tot. És anar contra corrent?

En part sí, però en la nostra societat ja no podem competir industrialment. És la producció de coneixements el que ha de caracteritzar una societat avançada. Tothom hauria d'entendre que un euro dedicat a cultura no és una despesa, és una inversió.

Xavier Antich, a la planta de dalt de la Fundació Tàpies. Va ser nomenat al desembre president de la fundació. És filòsof, gran coneixedor de l'art i ha col·laborat a diaris com l'Avui i, actualment, a 'La Vanguardia'

■ JOSEP LOSADA

Crònicateatre

A bodes em convides!

La Cubana, a 'Campanades de boda', imagina l'embolic d'un casament ■ JUANMA RAMOS

Jordi Bordes

Barcelona

Inversament proporcional a les poques ganes d'anar a un casament d'un familiar llunyà. Aquest casament de La Cubana convenç perquè sap trencar amb totes les convencions, fent que tothom s'hi senti identificat. La Cubana fa una invitació generosa, que no repara en despeses, ni en flors, ni en *tuna* ni en vestuari. Fan net del seu armari i han tret pols a les seves pames. Tot balla a l'uníson d'aquesta coreografia dramàtica que ha dissenyat el director Jordi Milán. Ahir van estrenar *Campanades de boda* al Teatre Tívoli. S'hi estaran fins que la gent es cansi de casarse. Es mereixen triomfar per la seva energia i per la inquietud de controlar el detall pel que passa al fons de l'escena, que és el gag que completa l'acció.

La Cubana sempre juga a dir mitges veritats. Deien que el seu espectacle havia passat a la italiana, tot i tenir el to de la companyia. Que hi havia poca intervenció del públic. Però es guarden les sorpreses que han de ser revelades a platea (no en aquest tros de paper) d'un casament d'una actriu de teatre amateur estudiant de dues carreres que ha perdut el món de vista des que ha conegut un actor de Bollywood. Ella pertany a una família que li toca celebrar una boda com Déu mana. Serà l'última que podrà fer, creuen. Però l'afortunada és la nena de la casa dels Rius, nou-rics que han fet fortuna amb una floristeria oberta les 24 hores. Tremenda paradoxa: la nena dels Rius es casa amb un indi; ara, això sí, aquest no ven roses al metro, triomfa als escenaris. I, encara que tots els membres de la família siguin feliços, o suportin el seu destí fora del perfil d'una família convencional, tots s'encaparren que el matrimoni ha de tenir

tot allò que ha de tenir per ser com cal i sentidament original.

L'obra arrenca quan ja han passat sis hores del casament. L'esgotament familiar es comú al de la majoria de casaments. Però aquest cop, com no podia ser d'una altra manera, el públic tindrà el privilegi de viure'l des de sis mesos abans de les núpcies, quan la filla diu a la seva mare (feliçment separada ja fa anys, i a la seva tieta soltera però que conviu amb un home també feliçment) que es vol ajuntar amb l'actor indi. Elles li responen que s'ha de casar, que ha de tocar de peus a terra.

La Cubana s'entossudeix a demostrar que qualsevol acte quotidià és un espectacle quan es posa en la lupa del teatre. Un casament, efectivament, és un esbojarrament similar al món de La Cubana. Jordi Milán tira sempre pel passadís central, el de la comèdia amb arestes. Fa riure tot retratant una Espanya almodovariana i una Catalunya estreta i reprimida.

La companyia diu que crema totes les naus en aquesta nau: *Campanades de boda*. Des del 2003 que no estrenava una peça de nova fornada i no va ser tant reeixida (*Mamá, quiero ser famoso*). Van fer temporada al Novedades i per tota la geografia. A *Campanades de boda*, hi ha la crítica mordaça de *Mamá...* però es deixa respirar l'aire desenfadat i provocador de *Cómeme, el coco, Negro* (que farien, com a reposició pels seus 25 anys al Coliseum). Si els temps fossin normals podrien presentar-la durant tres temporades. Aquest privilegi, avui, sembla condemnat per culpa de les restriccions en les programacions municipals. Però el Tívoli, amb 1.100 convidats, ha de ser el temple de La Cubana els pròxims mesos. La Cubana no ha abandonat l'humor, ni la velocitat a l'hora de transformar espais ni la rigorositat a quadrar músiques, ja sigui en directe o en diferit. ■